

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΓΑΠΗΤΗ κυρία Λεών, αφήστε το μικρό μεσοφόρι μου και το τελειώνετε αύριο. Προτιμώ να τελειώσετε το πανωφόρι του άνδρός μου. Πέστε μου όμως τι έχετε; Φαίνεσθε σαν νάχετε κλάψει.

— Τίποτα, κυρία, τίποτα. Τι νά σάς πώ; Είνε σήμερα τέσσερα χρόνια... πού το κακόμοιρο το αγόρι μου...

— Έχάσατε το παιδάκι σας;

— Ναι, κυρία. Είχα παντρευτή όταν ήμουν είκοσι χρονών, στην έπαρχία μ' ένα νέον, ένα χρόνο πιο μικρότερο από μένα.

— Είχατε αγαπητή;

— Ναι, κυρία. Είμαστε ξαδέλφια και σκεφτήκαμε να παντρευτούμε. Μά έξη βδομάδες ύστερ' απ' το γάμο μας ο άντρας μου πέθανε από περιπνευμονία. Κι' έπειτα από όχτώ μήνες γέννησα ένα αγόρι...

...Ο άντρας μου κρουολόγησε στην κηδεία μιās θειās του πούχε ένα μαγαζί με φιλικά στην πόλι κι' αντί να ράβω έδω κι' εκεί, κράτησα το μαγαζί του και κέρδιζα αρκετά. Δέν θέλησα να ξαναπαντρευτώ αν και πολλοί με ζητήσανε...

...Το παιδί μου μεγάλωσε. Ήμουν ευχαριστημένη, μά ξαφνικά γνωρίστηκε με την γυναίκα ενός έμπορα του τόπου μας. Μιά μέρα ήρθε και μουπε:

— Μητέρα μου, έχω ανάγκη απόλυτη από τέσσερες χιλιάδες φράγκα.

“Ήξερε πώς έχω ένα μικρό κομπόδεμα. Τόν ρώτησα τί τάθελε τόσα λεφτά και αναγκάστηκε να μου ομολογήσει τις σχέσεις του με την γυναίκα του έμπορα. Τά χρήματα θά της τάδινε αύτηνης γιατί κινδύνευε να χρεωκοπήσει. Του αρνήθηκα φυσικά. Κι' αυτός μουκανε τρομερές σκηνές.

— Έννοια σου, μου-

πε με θυμό. Θά πάω να ζητήσω λεφτά απ' το νουνό μου.

Ο νουνός του κατοικούσε έξω απ' την πολιτεία. Ήταν ένας γέρος βαρελās ογδόντα χρονών. Ο γυιός μου έφυγε αμέσως. Τη νύχτα δέν γύρισε και το πρωί πού πήγα να φωνίσω στην αγορά άκουσα δυο γρηές να λένε:

— Αντιστάθηκε, μάτια μου, μά τί να σου κάνη ένας γέρος ογδόντα χρονών; Τόν χτύπησαν στο κεφάλι μ' ένα μπρούτζινο καντηλέρι.

— Θάταν κανέννας κλέφτης. Θά νόμιζε πώς ο γέρος έχει λεφτά και ζητούσε να τον κλέψη...

Απορώ, κυρία, πώς βάσταξα όταν τ' άκουσα αυτά και δέν έπεσα κάτω απ' την συγκίνησί μου. Τρέμανε τά πόδια μου και δέν ήξερα πού βρίσκομαι.

Απελπισμένη γύρισα στο σπίτι μου. Μόλις μπήκα αντί-

χρονο πού τον κυνηγάει!...

Αυτός πάλιν ο ζωντανός σκελετός πού τουρτουρίζει απ' το φόβο του — ο πρώην στρατηγός και ύπασπιστής του Τσάρου — νομίζει πάντα πώς άκούει τά θήματα της Τσέκας, της μυστικής άστυνομίας των μπολσεβίκων.

***

Όταν μάς πιάνη έμάς — τους λογικούς ανθρώπους — πυρετός, θλέπουμε φρικτούς εφιάλτες και ξυπνούμε μουσκίδι στον ιδρώτα. Οί δύστυχοι οί τρελλοί όμως ζούν διαρκώς μέσα στον εφιάλη τους. Μέχρι θανάτου. Κι' αυτό ακριβώς είναι το φρικτό μαρτύριό τους.

κρυσά το γυιό μου να πλένη το παλτό του! “Αρχισα να κλαίω και να φωνάζω σαν τρελλή: «Σκότωσες το νουνό σου...» “Αρχισε τότε κι' αυτός να κλαίη παρακαλώντας με να σωπάσω.

Τόν συμβούλεψα να φύγη για να μη τόν πιάσω. Πραγματικά, χωρίς να χάνη καιρό με φίλησε κι' έφυγε αφήνοντας μου τά φορέματά του για να τά κρύψω. Σέ νύχτωσε τά παράχωσα στο περιβόλι.

Την άλλη μέρα ήρθαν δυο άστυνμικοί και ζήτησαν το γυιό μου. Σέ λιγάκι ήρθε ο εισαγγελέας. Τούπα πώς ο γυιός μου λείπει από μέρες κάπου μακριά. Νόμιζα πώς ο γυιός μου θά γλύτωνε, θά χανότανε, δέν θά ξαναπατούσε στον τόπο, μά γελάστηκα. Σέ μια βδομάδα ξαναγύρισε στο χωριό. Δέν μπορούσε να ξεχάση τη Φανή, την γυναίκα του έμπορα, π' αγαπούσε, κι' όλη τη μέρα στριφογύριζε έξω απ' το σπίτι της.

Τόν πιάσανε ένα βράδυ, έγινε γρήγορα η δίκη του και τον καταδίκασανε σε θάνατο!

Κατά την προφυλάκισί του τον έβλεπα συχνά στη φυλακή. Την παραμονή της εκτελέσεως θέλησα να δω το γυιό μου μέσα στο κελί του, να τον σφίξω στην άγκαλιά μου, να του μιλήσω. Έπειδή απαγορεύονταν η είσοδος πήγα στο σπίτι του αρχιφύλακος και τον παρακάλεσα, μη δάκρυστά μάτια, να μ' αφήση να αποχαιρετήσω το γυιό μου. Με λυπήθηκε και με πήρε μαζί του στην επιθεώρησι πού έκανε κάθε νύχτα, λέγοντάς μου πώς μπορούσα να φιλήσω το παιδί μου απ' το παραθυράκι της φυλακής!

Η φυλακή ήταν παληά και σκοτεινή. Ανεθήκαμε στο δεύτερο πάτωμα και σταματήσαμε μπροστά σε μια πόρτα...

— Εκεί είναι, μου είπε ο αρχιφύλακας. Φιλήστε τον απ'

το παραθυράκι. Ρίκετ! φώναξε κατόπιν σιγά-σιγά. “Ελα στο παραθυράκι, γιατί κάποιος θέλει να σε φιλήση.

Σέ λίγο, μέσα στο σκοτάδι ξεχώρισα μια σκιά στο παράθυρο. Ήταν ο γυιός μου. Τόν άκουσα πού είπε σιγά-σιγά: «Είσαι συ Φανή;» νομίζοντας πώς είναι η αγαπημένη του!...

Άκουμπώντας το πρόσωπό του στο δικό μου με φιλούσε, μέσα στο σκοτάδι, όπως κανέννας ποτέ δέν με

φίλησε έτσι. Νόμιζε πώς φιλεί την Φανή του κι' ευχαριστιόμουν πού του χαρίζω αύτη την τελευταία παρηγοριά. Τρόμαξα να μην καταλάβη το λάθος του... Γι' αυτό ευχαριστήθηκα σαν με τράβηξε ο φύλακας απ' το παραθυράκι και μουπε:

— Πάμε τώρα...

Και τόν άκολουθήσα κλαίγοντας πνιχτά, για να μην ακούγωμαι...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ “ΣΤΡΑΝΤΙΒΑΡΙΟΙ,,

Τά καλύτερα βιολιά του κόσμου κατασκευάσθηκαν απ' τον Ίταλό Αντώνιο Στραντιβάρη, απόγονο μιās των αρχαιοτέρων οικογενειών της Κρεμόνας. Ο Στραντιβάρη γεννήθηκε το 1644. Σ' όλο το διάστημα της καλλιτεχνικής του καριέρας κατεσκεύασε 700 βιολιά χωρίς να πληρωθή περισσότερο από 50 λιρέτες για το καθένα. Σήμερα ένα «Στραντιβάρη» (όπως λέγονται τά βιολιά του) αξίζει 30 και 50 χιλιάδες λίρες. «Στραντιβάρη» ήταν και το θεωρούμενο ως μαγεμένο βιολιό του μεγάλου βιολονίστα Παγκανίνι, το οποίο σώζεται στο Μουσείο της Γένουας. Λένε πώς το τελευταίο του βιολιό ο Στραντιβάρη το κατασκεύασε σε ηλικία 92 ετών. Πάντως είναι βέβαιο πώς τά καλύτερά του βιολιά είναι εκείνα πού κατασκεύασε κατά το 1700—1726.

Ο Στραντιβάρη πέθανε στην Κρεμόνα το 1737 σε ηλικία 93 ετών.